

ประกาศคณะกรรมการการบินพลเรือน

เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่ง
ในเส้นทางบินภายในประเทศ

พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๗ พ.ศ. ๒๕๕๘ ประกอบมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเดินอากาศ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการการบินพลเรือน ในคราวการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ และการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้พิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่งในเส้นทางบินภายในประเทศ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการการบินพลเรือน เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่งในเส้นทางบินภายในประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๑”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ประกาศกรมการบินพลเรือน เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณค่าโดยสารและค่าระวางของผู้ประกอบการขนส่งสำหรับอากาศยานขนส่งภายในประเทศ ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

(๒) ประกาศกรมการบินพลเรือน เรื่อง การกำหนดอัตราค่าโดยสารของผู้ประกอบการขนส่งสำหรับอากาศยานขนส่งภายในประเทศ ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อ ๔ ในประกาศนี้

“บริการเต็มรูปแบบ” หมายความว่า บริการที่ผู้ประกอบการอากาศยานขนส่งจัดให้แก่ผู้โดยสารทุกรายอย่างเท่าเทียม อย่างน้อยครอบคลุมถึงน้ำหนักสัมภาระลงทะเบียนอย่างน้อย ๒๐ กิโลกรัม บริการอาหารและเครื่องดื่มบนเครื่อง และบริการเลือกที่นั่ง โดยไม่คิดค่าธรรมเนียมเพิ่มเติม

“บริการต้นทุนต่ำ” หมายความว่า บริการที่น้อยกว่าบริการเต็มรูปแบบ

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ผู้ประกอบการอากาศยานขนส่งในเส้นทางบินภายในประเทศ

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย

ส่วนที่ ๑
ค่าโดยสาร

ข้อ ๕ การให้บริการสำหรับการขนส่งคนโดยสารของผู้ประกอบการในแต่ละเส้นทางให้เป็นไปตามรูปแบบบริการรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) บริการเต็มรูปแบบ

(๒) บริการต้นทุนต่ำ

ข้อ ๖ การเก็บค่าโดยสารของผู้ประกอบการ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณดังต่อไปนี้

(๑) ให้ใช้ต้นทุนรวมของผู้ประกอบการที่มีต้นทุนการให้บริการสูงสุด

(๒) ให้ใช้อัตราการบรรทุกร้อยละ ๖๐ ของเส้นทางบินรวมเป็นจุดคุ้มทุน

(๓) ให้แบ่งกลุ่มตามระยะทางบินเพื่อกำหนดค่าโดยสาร ตามที่กำหนดในข้อ ๗

(๔) การกำหนดค่าโดยสารชั้นที่สูงกว่าชั้นประหยัด ให้เรียกเก็บสูงกว่าอัตราค่าโดยสารชั้นประหยัดได้ไม่เกินร้อยละ ๓๐

(๕) การแสดงค่าโดยสารในทุกช่องทางการจำหน่ายและการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ประกอบการแสดงค่าโดยสารที่รวมต้นทุนทุกรายการที่เกี่ยวกับค่าโดยสาร

ข้อ ๗ การแบ่งกลุ่มตามระยะทางบินเพื่อกำหนดค่าโดยสาร ให้แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม ดังนี้

(๑) กลุ่มที่ ๑ กลุ่มที่ไม่ควบคุมค่าโดยสาร คือ เส้นทางบินที่มีระยะทางบินไม่เกิน ๓๐๐ กิโลเมตร ซึ่งมีการเดินทางภาคพื้นสะดวกและเส้นทางบินซึ่งเป็นการบินเชื่อมระหว่างภาคโดยไม่แวะท่าอากาศยานในกรุงเทพฯ ให้กำหนดค่าโดยสารโดยเสรี

(๒) กลุ่มที่ ๒ กลุ่มที่ควบคุมค่าโดยสาร คือ

(ก) เส้นทางบินที่มีระยะทางบินไม่เกิน ๓๐๐ กิโลเมตร และมีการเดินทางภาคพื้นไม่สะดวกให้ผู้ประกอบการที่ให้บริการเต็มรูปแบบและผู้ประกอบการที่ให้บริการต้นทุนต่ำกำหนดค่าโดยสารได้ไม่เกิน ๒๒ บาทต่อกิโลเมตร

(ข) เส้นทางบินที่มีระยะทางบินเกิน ๓๐๐ กิโลเมตร ให้ผู้ประกอบการกำหนดค่าโดยสารดังนี้

๑) เส้นทางบินที่ผู้ประกอบการให้บริการเต็มรูปแบบให้กำหนดค่าโดยสารได้ไม่เกิน ๑๓ บาทต่อกิโลเมตร

๒) เส้นทางบินที่ผู้ประกอบการให้บริการต้นทุนต่ำให้กำหนดค่าโดยสารได้ไม่เกิน ๙.๔๐ บาทต่อกิโลเมตร

ข้อ ๘ ให้ผู้ได้รับการจัดสรรเส้นทางบินภายในประเทศใหม่ หรือผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเปลี่ยนแปลงรูปแบบบริการหรืออัตราค่าโดยสารที่เรียกเก็บ ยื่นขอความเห็นชอบรูปแบบบริการและค่าโดยสารที่จะเรียกเก็บต่อผู้อำนวยการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าหกสิบวันก่อนวันที่ประสงค์จะใช้รูปแบบบริการและอัตราค่าโดยสารดังกล่าว

ข้อ ๙ ผู้ประกอบการที่ได้รับความเห็นชอบให้เปลี่ยนแปลงรูปแบบบริการตามข้อ ๘ อันเป็นผลให้ค่าโดยสารปรับลดลงเพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบบริการ และเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการในประกาศนี้ ต้องชดเชยค่าโดยสารส่วนต่างที่ลดลงให้แก่ผู้โดยสารที่ได้ชำระเงินเกินอัตราค่าโดยสารที่ได้รับความเห็นชอบ

ในกรณีที่ผู้ประกอบการได้รับความเห็นชอบให้เปลี่ยนแปลงรูปแบบบริการ อันเป็นผลให้อัตราค่าโดยสารเพิ่มขึ้นจากอัตราค่าโดยสารที่ผู้โดยสารได้ชำระแล้ว ผู้ประกอบการไม่อาจเรียกเก็บค่าโดยสารส่วนต่างที่เพิ่มขึ้นจากผู้โดยสารได้

ข้อ ๑๐ ให้ผู้ประกอบการประกาศรูปแบบบริการของผู้ประกอบการในแต่ละเส้นทางบินภายในประเทศประกอบอัตราค่าโดยสารที่ได้รับความเห็นชอบอย่างเปิดเผยต่อสาธารณะ ณ ที่ทำการของผู้ประกอบการ สถานที่จำหน่ายบัตรโดยสาร ในเว็บไซต์ของผู้ประกอบการ และในทุกช่องทาง การจำหน่าย

ส่วนที่ ๒

ค่าระวาง

ข้อ ๑๑ การเก็บค่าระวางของผู้ประกอบการ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณดังต่อไปนี้

(๑) ให้กำหนดอัตราค่าระวางโดยเทียบเคียงกับค่าระวางในเส้นทางระหว่างประเทศที่มีระยะทางบินใกล้เคียงกันเป็นเกณฑ์การคำนวณค่าระวางสินค้าทั่วไป

(๒) วิธีการคำนวณค่าระวาง ให้คิดตามน้ำหนักสินค้าและระยะทางการบิน

(๓) ค่าระวางให้แบ่งตามประเภทสินค้า ตามที่กำหนดในข้อ ๑๒

(๔) อัตราค่าระวางสินค้าเฉพาะอย่าง (specific commodity rates) ให้เรียกเก็บต่ำกว่าอัตราค่าระวางสินค้าทั่วไป

(๕) อัตราค่าระวางสินค้าพิเศษ (class rates) ให้เรียกเก็บสูงหรือต่ำกว่าอัตราค่าระวางสินค้าทั่วไป ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับประเภทสินค้า

(๖) การปรับเพิ่มอัตราค่าระวาง ให้ปรับเพิ่มในสัดส่วนเดียวกับการปรับเพิ่มอัตราค่าโดยสาร ทั้งนี้ ไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

ข้อ ๑๒ ค่าระวางให้แบ่งตามประเภทสินค้า ดังนี้

(๑) อัตราค่าระวางขั้นต่ำต่อหนึ่งใบตราส่งสินค้า กรณีที่ค่าระวางต่ำกว่าการคำนวณตามน้ำหนัก

(๒) อัตราค่าระวางสินค้าทั่วไป (general cargo rates) แบ่งออกเป็น

(ก) อัตราค่าระวางสินค้าสำหรับสินค้าที่มีน้ำหนักต่ำกว่า ๔๕ กิโลกรัม ให้คิดในอัตรา ๐.๐๔ บาทต่อกิโลกรัมต่อกิโลเมตร

(ข) อัตราค่าระวางสินค้าสำหรับสินค้าที่มีน้ำหนักตั้งแต่ ๔๕ กิโลกรัมขึ้นไป (Q๔๕) ให้คิดค่าระวางร้อยละ ๗๕ ของอัตราค่าระวางปกติ

ข้อ ๑๓ หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณตามประกาศนี้ ไม่มีผลกระทบต่อค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่งในเส้นทางบินภายในประเทศที่ผู้ประกอบการได้จำหน่ายไปก่อนวันที่ประกาศนี้ มีผลใช้บังคับ

ให้ผู้ประกอบการยื่นขอความเห็นชอบรูปแบบบริการ พร้อมข้อมูลอัตราค่าโดยสารในแต่ละเส้นทางบินเป็นหนังสือต่อผู้อำนวยการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ประกาศนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา โดยผู้ประกอบการจะใช้รูปแบบบริการพร้อมอัตราค่าโดยสารได้ต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจากผู้อำนวยการ

ประกาศ ณ วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑

อาคม เติมพิทยาไพสิฐ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

ประธานคณะกรรมการการบินพลเรือน